

νον καὶ ἐξαγαγὼν μεγάλην τινὰ καὶ βαθεῖαν κόγχην, εἶπεν :

— Νά, ποῦ οἰκονομήθηκε τὸ πρᾶμμα.

Εἶτα, πληρώσας τὴν κόγχην ρακῆς, προσέφερεν αὐτὴν εἰς τὸν ἄγνωστον, ὅστις τὴν ἐξεκένωσεν ἀπνευστί, μετὰ προφανοῦς ἡδονῆς, μεθ' ὃ ἐψιθύρισεν :

— Ἄ ! πῶς κάνει καλὸ ! Τὰ πόδια μου δὲν εἶχανε πλέον τὴ δύναμι νὰ βαστάξουν τὸ φτωχὸ μου κορμί . . . Εἶσαι καλὸς διάβολος καὶ ἀξίζεις περισσότερο ἀπὸ τὸ σκύλο σου.

— Εὐχαριστῶ . . . εἶπεν ὁ Νικόλας γελῶν . . . σὲ εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νόημα καὶ διὰ τὰ λόγια . . . καὶ ὅμως ὁ Σγουρὸς εἶναι πολὺ καλὸν ζῷον ! . . . Τώρα, ἐπειδὴ ἔχω ἀκόμα πολὺν δρόμο νὰ κάμω καὶ θέλω νὰ φθάσω πρὶν νυκτώσῃ . . . καλὴν νύχτα ! . . . καλὲ μου ἄνθρωπε . . .

ΚΔ'

Ὁ Συνοδοιπόρος.

Ὁ Νικόλας προῦχώρησεν ἐν βῆμα.

Ὁ ἄγνωστος ἀνεχαίτισεν αὐτοῦς αὐτόν, ἔσυρεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸν ἄνευ πυθμένος πτόλιν του, ἐστηρίχθη διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ καταβαλὼν μεγίστην προσπάθειαν κατῴρθωσε ν' ἀνορθωθῇ.

Ὁρῆς ἐφαίνετο ὑψηλότερος ἔτι. Ἡ ἰσχύς αὐτοῦ ἦτο πρωτοφανής. Οἱ ὤμοί του ἐκλινον ἐλαφρῶς. Ἐφαίνετο δὲ εἰς ἄκρον ἐξησθενημένος, αἱ δὲ μακρὰ αὐτοῦ κνήμαι ἐκάμπτοντο ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του.

Ὁ βλέπων αὐτὸν οὕτω κλονούμενον καὶ στηριζόμενον ἐπὶ τῆς ράβδου του, ὅπως μὴ πέσῃ, θὰ ἐξελάμβανεν αὐτὸν ἐννενηκοντούτην, τουλάχιστον.

— Ἀπ' ὅ, τι φαίνεται, εἶπεν ὁ Νικόλας, ἀναπαύθηκες ἀρκετά ;

— Ναί, πηγαίνω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, ὥστε θὰ περπατήσωμε κάμποσο μαζί.

Ὁ Νικόλας ἐποίησε μορφασμὸν. Κατὰ τὰ φαινόμενα, δὲν ἠρέσκετο εἰς τὴν συνοδίαν τοῦ φρικώδους γέροντος. Ἀλλ' ἀμέσως ἐσκέφθη ὅτι, καὶ ἂν ἔτι ἦτο ληστής, δὲν ἦτο ἐπίφοβος. Πρῶτον, διότι ἦτο ἀσθενέστερος αὐτοῦ, καθ' ὃ ἐσχατόγηρος καὶ τρέμων καὶ δευτέρον, διότι ὁ Σγουρὸς θὰ τὸν διεμέλιζεν ἐν ἀκαρεῖ. Ὅθεν ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ :

— Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ κάμουμε πολὺν δρόμον μαζί.

— Διατί ;

— Διότι περπατῶ τρεῖς φορὰς γρηγορότερα ἀπὸ σέ.

— Τὸ πιστεύεις ;

— Διάβολε ! νομίζω . . .

— Διότι δὲν με γνωρίζεις . . . Τὰ πόδια μου δὲν ἀξίζουν λεπτὸ τσακισμένον, αὐτὸ δὲν μ' ὑπορῶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ . . . Ἀλλὰ εἶναι μακρὰ . . . Εἶμαι ὅταν τὰ ἀποξηραμένα ἐκεῖνα ἄλογα . . . τὰ ὅποια, ὅταν πρωτογαίνουνη ἀπὸ τὸ σταῦλο περπατοῦνε βαρεῖα καὶ ἀργά . . . ἀλλὰ, ἀφοῦ ζεσταθοῦνε, ἀξίζουν ὅσον καὶ τὰ νέα. Σὲ

πέντε λεπτά, ὅταν θάνοιξω τὰ σκέλια μου, δύσκολα θὰ με φθάνης.

— Ὡ ! εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ θαῦμα ! ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας.

— Θὰ τὸ ἰδῇς.

— Τότε, ἐμπρός !

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐκείρα εἰκοστὴ ἐνάτη.

Ψυχρὸς καὶ σφοδρὸς ἄνεμος ἔπνεε κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, τὰ δὲ σύννεφα ἐκυλίνοντο ταχέως ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ στερεώματος, εἰς τρόπον ὥστε μόνον κατὰ μικρὰ διαλείμματα ἀντίκρυζον τὴν Σελήνην.

— Τὰ φεύγοντα νέφη, μοὶ διηγεῖτο διακεκομμένως, ρίπτουν μαύρας σκιὰς ἐπὶ τῆς γῆς· πρὸ ὀλίγου ἔβλεπον ἐπὶ τινος σκοτεινῆς φυλακῆς· πρὸ τῆς θύρας τοῦ φρουρίου περιέμεναν ἀμαξὰς τις κεκλεισμένη· φυλακισμένος τις ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ· αἱ ἀκτίνες μου ἔφθανον διὰ τῶν σιδηροφράκτων παραθύρων μέχρι τοῦ κελίου του· πρὶν δὲ ἀναχωρήσῃ τὸν εἶδα νὰ σκαλίζῃ κατὰ ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνω τί ἔγραψε. Ἦτο στίχος τις, ἦχος μουσικῆς, ἡ ἀποχαιρετισμός ; δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω ἀκριβῶς.

Ἐξῆλθε· τὸ δὲ μελαγχολικὸν του βλέμμα ἀντίκρυσε τὸν λάμποντα δίσκον μου· ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς καὶ ἀνεχώρησεν· ἡ μάλιστα τοῦ ὁδηγοῦ ἀντήχησεν, οἱ δὲ ἵπποι ταχεῖς διηυθύνθησαν πρὸς τὸ δάσος.

Αἱ ἀκτίνες μου ὅμως ἐπέστρεψαν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ περιέργως ἐξήταζον τί εἶχε χαράξῃ ἐπὶ τοῦ τοίχου· τὸ σκότος ὅμως δὲν μ' ἄφησε νὰ διακρίνω παρὰ ἡχους τινὰς μουσικῆς· ἦτο ἄρα γε τὸ κύκνειον ᾄσμα του, ἡ ἔκφρασις χαρᾶς διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν του ;

Τίποτε πλέον δὲν διακρίνω· τὰ νέφη ρίπτουν μαύρας σκιὰς ἐπὶ τῆς ἐρήμου πεδιάδος.

• •

Ἐκείρα τελευταία.

— Καὶ ἄλλοτε σοὶ εἶπον, μοὶ διηγεῖτο πάλιν ἡ Σελήνη, ὅτι τρέφω μεγάλην ἀγάπην διὰ τὰ μικρὰ παιδία· παντοῦ τὰ ἀκολουθῶ, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοοῦν, ἀκόμη καὶ εἰς τὸν μικρὸν θάλαμόν των· καὶ ἀναμείσω τῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης των θωπεύω τὰ ἄθῳα προσωπάκια των.

Σήμερον τὸ ἐσπέρας, ἐδῶ πλησίον εἰς τὴν γειτονειάν σου, ἔβλεπον ἐπὶ τινος συμπλέγματος μικρῶν ἀδελφῶν.

Ἐκεῖ λοιπὸν παρετήρουν μικρόν τι κοράσιον, μόλις τετραετές, τὸ ὅποιον ὅμως ἤξευρε τὴν προσευχὴν του καλλίτερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἀδελφάκια του· διὰ τοῦτο ἡ μαμά του τὸ ἀγαποῦσε καὶ πάντοτε μένει πλη-

σίον του καὶ τὸ φιλεῖ, ἕως ὅτου νὰ κλεισθοῦν τὰ μικρὰ του ματάκια· καὶ ἀποκοιμηθῇ.

Ἀπόψε λοιπὸν τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος ἐφώτιζε τὸ μικρὸν δωμάτιόν των. Μόλις τὸ μικρὸν κοράσιον ἐξεδύθη καὶ ἤρχισε τὴν προσευχὴν του· ἡ μήτηρ του τὸ ἐκαμάρωνεν, ἐν ᾧ ἐκεῖνο ὑπερήφκων ἐξηκολούθει μεγαλοφώνως νὰ προσεύχηται.

Ἀφῆνης ὅμως ἡ μητέρα του τὸ διακόπτει :

« Μὰ τί ἦτο αὐτὸ ποῦ εἶπες, Βιβί ; τῷ λέγει. « Ὅταν ἔλεγες : τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, ὁδὸς ἡμῖν σήμερον, κατὰ ἄλλο εἶπες ! τί εἶπες ; λέγει ! »

Ἡ μικρὰ ὅμως ἐξηκολούθει νὰ σιγᾷ καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἀπαντήσῃ.

« Λοιπὸν, Βιβί, δὲν θὰ μοῦ πῆς τί ἄλλο εἶπες ; θὰ θυμώσω καὶ δὲν θὰ σὲ φιλήσω ! »

Καὶ τὸ μικρὸν, συνεσταλμένον, ἐψιθύριεν :

« Μὴ θυμώσης, μαμά· παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ βάνῃ εἰς τὸν ἄρτον καὶ πολὺ βούτυρο· γιὰτὶ σήμερον τὸ πρῶτὸ δὲν εἶχε σχεδὸν διόλου ! »

ΤΕΛΟΣ

X.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Σχῆμα 4ον σελίδες 12.

Συνεργάται καθηγηταί, ὀφθηταί τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς κτλ. — Διευθυντὴς Δ. Καλλιθεωκῆς ὀφθηταί κλ. — Ἐκδότης Κ. Κοκκολάτος.

Ἐτησίᾳ συνδρομῇ ἐν Ἑλλάδι δρ. 9, ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ φρ. χρ. 10

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν.

Εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖ ἡμῶν :

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ

Θ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ

Α'

ΝΑΘΑΝ Ο ΣΟΦΟΣ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ

Μετὰ εἰκονογραφίῶν.

Τιμᾶται δραχ. 3 (ἐλεύθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 5

Β'

ΤΑ ΚΡΗΤΙΚΑ

Ῥοδαὶ Ἀλκαϊκά.

Τιμῶνται δρ. 1 (ἐλεύθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 2.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΑΜΟΣ

Τιμᾶται δρ. 1,50 (ἐλεύθ. ταχυδρ.).